

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 14.811 van 1 augustus 2008
in de zaak RvV X IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken, thans de minster van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Congolese nationaliteit, op 31 juli 2008 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 30 juli 2008 houdende teruggrijping en van de beslissing van dezelfde datum tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 juli 2008.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 augustus 2008 om 11:00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STAS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

Mbinda MATOKA, van Congolese nationaliteit, en in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door de Belgische ambassade in de Democratische Republiek Congo, werd op 30 juli 2008 om 13.00 uur door de grenscontrole aangehouden en ondervraagd over zijn reisdoel. Op 30 juli 2008 wordt hij in kennis gesteld dat hem de toegang wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) omdat hij niet in het bezit is van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken. Dezelfde dag wordt verzoeker in kennis gesteld van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De eerste beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (art. 3, eerste lid, 3°)

Het (de) volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene is een aankomende passagier vanuit Kigali (Dem. Rep. Congo) en verklaart door te reizen naar Parijs(Frankrijk) voor zakelijke doeleinden, namelijk het afsluiten van een samenwerkingscontract met het in Parijs gevestigde Medipharma. Hiervan kan hij geen enkel bewijsstuk voorleggen, hij beschikt zelfs niet over een uitnodiging van deze firma. Hij is in het bezit van een terugkeerticket Parijs-Brussel-Kigali dd.26.08.2008. Betrokkene is in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door de Belgische Ambassade voor toeristische redenen, zodoende is het reisdoel (Frankrijk) en het reismotief (zakelijk) verschillend met de motivering van zijn visumaanvraag. Ter staving van zijn verhaal legt betrokkene een hotelreservatie voor van hotel “ETAP Hotels Sevan” te Sevan (Frankrijk) van 27.07.2008 tot 26.08.2008. Na contactopname van de Federale Politie te luchthaven Zaventem met dit hotel blijkt dat reeds op 25.07.2008 de hotelreservatie werd overgenomen door de persoon die de reservatie initieel voor betrokkene gemaakt had. Na doorzoeking van de Federale Politie – luchthaven Zaventem – van de handbagage van betrokkene blijkt dat deze in het bezit is van een hotelreservatie in Brussel van 20.07.2008 tot 20.08.2008 voor het “Hotel de France”, en dit niettegenstaande zijn eerdere verklaringen omtrent zakelijke besprekingen in Parijs.

(…)

De motivering van de tweede beslissing luidt als volgt:

“(…)

Overwegende dat de teruggrijping van Matoka, Mbinda niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en betrokkene steeds ter beschikking moet zijn van de vervoerder, die verplicht is de teruggrijping zo snel mogelijk te realiseren, wordt het noodzakelijk geacht betrokkene vast te houden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats om de teruggrijping te waarborgen.

(…)

In uitvoering van het bovengenoemd artikel 74/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980, wordt besloten om betrokkene vast te houden te Brussels Airport – INAD's centrum in internationale zone.

(…)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

2.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (koninklijk besluit van 21 december 2006) kan slechts tot

schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet de verantwoording van verzoeker van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar, zijn. Verzoeker dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Dit impliceert dat de rechtvaardiging tweeledig is, met name dient enerzijds aangetoond te worden dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dient verzoeker aan te tonen dat hij niet onredelijk lang met het indienen van zijn verzoekschrift heeft gewacht.

De Raad stelt vast dat aan deze vereiste is voldaan nu uit de gegevens van het dossier blijkt dat een repatriëring is voorzien op 2 augustus 2008 en bijgevolg een gewone vordering tot schorsing te laat zal komen. Verzoeker heeft tevens de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift door reeds de dag na de kennisgeving van de bestreden beslissing een vordering in te leiden.

2.2. Artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en de middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich bij de uiteenzetting van het middel in wezen beperkt tot de feitelijke gegevens en niet aangeeft welke wetsbepalingen worden geschonden en waarin de schending precies bestaat. Verwerende partij werpt dan ook terecht op dat het uiteengezette middel onontvankelijk is.

2.3. Artikel 32, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 stelt dat het verzoekschrift tot schorsing een uiteenzetting van de feiten dient te omvatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Verzoeker voert aan dat zijn reis vooral gericht is op de samenwerkingsovereenkomst met Medipharma, zodat hij bij een teruggrijping de kans zal missen om dergelijke overeenkomst af te sluiten, hetgeen voor hem enorme financiële nadelen meebrengt. Het nadeel is bovendien moeilijk herstelbaar aangezien het hier een éénmalige kans betreft.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel bewijsstuk kan voorleggen van een samenwerkingscontract met het in Parijs gevestigde Medipharma en dat hoe dan ook een financieel nadeel geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vermits verzoeker ingeval de bestreden beslissing onwettig zou worden bevonden een schadevergoeding zou kunnen vorderen voor de geleden schade. Derhalve wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aangetoond.

2.4. Voor zover verzoeker tevens de schorsing van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats vordert, wordt erop gewezen dat artikel 71 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen bevoegd is om zich uit te spreken of de maatregel van vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is met betrekking tot dit onderdeel van de vordering.

2.5. Verder wijst de Raad erop dat waar verzoeker onder punt 2. verzoekt om voorlopige maatregelen, de verwerende partij terecht opwerpt dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 bepaalt dat de vorderingen tot het bevelen van voorlopige maatregelen ingediend worden bij een afzonderlijk verzoekschrift, wat in casu niet het geval is.

2.6. Er is niet voldaan aan de opgelegde voorwaarden zoals voorzien door artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend en acht door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

M.-C. GOETHALS.